

Arrest

nr. 77 913 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 21 oktober 2010 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 28 september 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt hiertegen een beroep in.

1.3. Bij arrest nr. 71 529 van 8 december 2011 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

1.4. Naar aanleiding van het in punt 1.3. vermelde arrest, wordt op 27 december 2011 aan verzoekster een bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten (...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn Servië
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 08/12/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1' van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen”

1.5. Op 31 december 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Verzoekster dient op 5 januari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 11 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Hiertegen dient verzoekster een beroep in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”. Uit een eenvoudige lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster tevens de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat verzoekende partij als middel aanvoert de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de schending van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen) en de schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur”; Terwijl het alhier bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet gemotiveerd is op basis van alle elementen die op heden bestaan, zijnde een hangende medische regularisatie (stuk 2) en een hangende beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing weigering tot inoverwegingname d.d. 11 januari 2012 (stuk 3); Terwijl meer specifiek verzoekende partij in bezit is van haar paspoort (geldig) hetwelke door haar werd voorgelegd in het kader van haar tweede asielaanvraag, aan het Commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 3); Terwijl deze tweede asielprocedure hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; Terwijl vaststaat dat verzoekende partij nog niet uitgeprocedeerd is zodat de beginselen van behoorlijk bestuur de verplichting opleggen aan verwerende partij, tot voorzichtigheid en zorgvuldigheid; Terwijl dit beginsel inhoudt dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan genomen worden alvorens uitspraak te doen over de hangende procedures; Terwijl verzoekende partij verwijst naar Rechtspraak in die zin: “la requérante prend un moyen unique de la violation, notamment, du principe de bonne administration en ce qu'un ordre de quitter le territoire ne pouvait lui être délivré aussi longtemps qu'il n'avait pas été statué sur sa demande introduite en application de l'article 9, alinéa 3. de la bi du 15 décembre 1980”

(CE, n° 85524, 22 février 2000); Terwijl aldus vaststaat dat het beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden; Terwijl wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motivering niet stand kan houden, nu verzoekende partij wel degelijk beschikt over een geldig paspoort; Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn; Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen; Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet; Doordat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710); Doordat de in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; Doordat de gevatte Rechtsmacht wat deze motiveringsplicht betreft, in de uitoefening van zijn wettelijkstoezicht, bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624); Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding essentiële beoordelingselementen niet in overweging heeft genomen; Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de schending van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen) en de schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur" in zich draagt;"

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van beginselen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze beginselen geschonden worden. Bovendien zijn er meerdere "beginselen van behoorlijk bestuur" en komt het niet aan de Raad uit het verzoekschrift te distilleren welke beginselen verzoekster geschonden acht. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten; verzoekster is namelijk niet in bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. De bestreden beslissing verwijst verder naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten:

(...)

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

2.7. Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. De Raad ziet voorts niet in op welke manier de verweerder de hangende regularisatie-aanvraag en het beroep tegen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van verzoeksters asielaanvraag zou hebben kunnen betrekken in de motivering nu deze feiten dateren van na het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.8. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters eerste asielaanvraag op 8 december 2011 werd afgesloten met het arrest van de Raad en dat zij, nu haar asielaanvraag werd afgesloten en zij niet in bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, zich in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat het geenszins als kennelijk onredelijk beschouwd kan worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster meent evenwel dat zij in het bezit is van een paspoort dat werd voorgelegd in het kader van haar tweede asielaanvraag. Dit argument kan echter geenszins afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster niet in het bezit is een geldig paspoort met een geldig visum.

2.9. In zoverre verzoekster de mening lijkt toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, dient te worden opgemerkt dat het indienen van dergelijke aanvraag geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of verhindert niet dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Het gegeven dat verzoekster een beroep heeft ingesteld tegen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van haar asielaanvraag van 11 januari 2012 heeft evenmin invloed op de wettigheid van de in casu bestreden beslissing en schort evenmin de uitvoerbaarheid ervan op. De Raad wijst er in dit kader volledigheidshalve nog op dat het beroep dat verzoekster tegen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van haar asielaanvraag van 11 januari 2012 heeft ingesteld, bij arrest nr. 77 917 van 23 maart 2012 werd verworpen.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze de bestreden beslissing heeft genomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER